"Allahov Poslaniče, dobio sam zemlju u Hajberu, nikada nisam imao vredniji imetak, pa šta mi naređuješ da uradim s njim?"

Od Abdullaha b. Omera, r.a., prenosi se da je rekao: "Omer je dobio zemlju u Hajberu, i došao je Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, da ga upita šta mu naređuje da učini sa njom. Upitao je: 'Allahov Poslaniče, dobio sam zemlju u Hajberu, nikada nisam imao vredniji imetak, pa šta mi naređuješ da uradim s njim?' Poslanik reče: 'Ako hoćeš, zadrži njenu osnovu i udijeli je kao milostinju.' On ju je udijelio kao milostinju, osim što se nekretnina ne prodaje, niti poklanja niti nasljeđuje. Omer je od nje dijelio siromasima, rodbini, za oslobađanje roblja, davao za borbu na Božijem putu, putnicima, gostima. Ne smeta da onaj ko se brine o njoj uzima i hrani se od nje na uobičajen način ili da počasti prijatelja, ali da ne uzima, osim po potrebi." U jednoj verziji stoji: "...da ne prisvaja osnovu te imovine kao da je njegova od davnina."
[Vjerodostojan] [Muttefekun alejh]

Omer b. el-Hattab dobio je zemljište u Hajberu koje je iznosilo vrijednost stotinu dijelova koji se dodjeljuju borcu. Bio je to njegov najdragocjeniji imetak, zbog velike vrijednosti i kvalitete. Ashabi, r.a., međusobno su se natjecali u dobrim djelima, tako da je Omer, r.a., došao Allahovom Poslaniku, s.a.v.s., u želji za postizanjem dobročinstava, spomenutog u riječima Uzvišenog Allaha: "Nećete zaslužiti nagradu sve dok ne udijelite dio od onoga što vam je najdraže...", pa ga je stoga konsultirao kako da pomoću te zemlje zasluži Allahovu nagradu. Poslanik mu je predložio najljepše vidove milostinje, tj. da zadrži nekretninu (spriječi da postane nečije vlasništvo) i učini je vakufom. Omer je poslušao, i tako je taj imetak postao vakufom, koji se ne može prodati, pokloniti, naslijediti ili upotrijebiti na neki drugi način gdje bi se promijenilo / prenijelo vlasništvo, ili da bude uzrokom toga. Sve što ta zemlja da dijeli kao milostinju siromasima i nevoljnicima, rodbini i bližnjima, daje za otkup roblja ili se upotrijebi za plaćanje krvarine onima koji su u takvoj obavezi, isto tako, da se iz tog imetka pomognu borci na Allahovom putu u borbi da Allahova riječ bude gornja i da se pomogne vjera, da se nahrani putnik kojem se prekinula opskrba iz njegove zemlje, i gost, jer je to vid vjerovanja u Uzvišenog Allaha. Pošto je ovakva zemlja u potrebi za onim ko će je obrađivati, navodnjavati i brinuti se o njoj, onda onaj ko se brine za nju nije grešan ako se njome koristiti i jede njene plodove po običaju i potrebi, također može nahraniti i prijatelja, ali neće uzimati preko potrebe niti gomilati stvarajući zalihu. Dakle, ova se zemlja koristi samo u dobrotvorne svrhe, a ne koristi se za financiranje i bogaćenje. Treba znati da je vakuf ono što musliman udijeli (određeni imetak / nekretninu), a što ima neku vrstu prihoda za vidove dobročinstva. Prihod se uplaćuje u korist neke kategorije kojoj je potrebno dobročinstvo, a osnova imetka ostaje u vakufu. Primjer toga je da se uvakufi poljoprivredno imanje za sirotinju, tako da se dobivene kulture u vidu žitarica i drugih prihoda dijele sirotinji, a nekretnina ostaje kao vakuf.